

Památník definitivní lásky

Velikonoční večeře

■ vyprávění pro rodinu

Příprava

Budete překvapeni, že já, Marek, vyprávím tolik o Ježíši. Faktem je, že moje vlastní matka půjčila Ježíšovi úplně potají pokoj s koberci na podlaže na velikonoční večeři. Možná si říkáte, proč takové tajemství. Jak už jsem vám řekl, v Jeruzalémě Ježíš riskuje, že bude zatčen. Proto tajná dohoda s mou matkou fungovala dokonale.

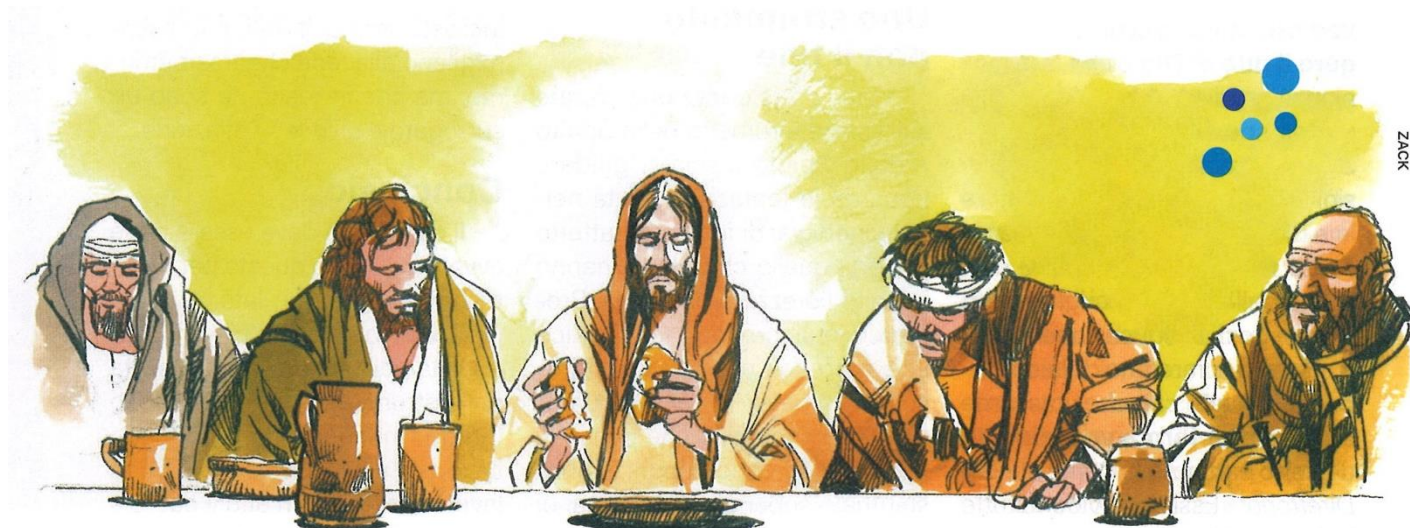
Ježíš řekl Petrovi a Janovi: „Až vejdete do města, potkáte muže, který ponese džbán s vodou. Následujte ho až k domu, do kterého vstoupí. Pak se zeptáte: ‘Kde je místnost, kde může Mistr jíst se svými učedníky velikonočního beránka?’ A on vám nahoře ukáže velkou místnost s koberci.“ A to byl právě náš dům.

Pesach je pro nás Židy hlavním svátkem. Je to připomínka vysvobození našeho lidu z egyptského otroctví. Každý rok na začátku jara začínáme tento svátek slavit večeří. Jíme společně, mladí i starí: chléb a víno, jehněčí a vejce, salát a zeleninu. Scházíme se v jedné nebo více rodinách nebo s učitelem a jeho žáky.

Poslední večeře a zrada

Nebudu se zdržovat vyprávěním o tom, jak tato velmi emotivní a odlišná večeře s Ježíšem probíhala. Ježíš lámal chléb a podával ho svým učedníkům i nám všem přítomným; dvakrát nám také podal kalich vína. Zároveň nám překvapivě oznámil své blížící se utrpení a smrt, a pak k úžasu všech řekl: „Ten, kdo mě zradí, je tu se mnou u stolu. Chystám se jít na smrt, jak je určeno, ale běda tomu člověku, který mě zradí.“ Všichni jsme byli těmito Ježíšovými slovy šokováni a učedníci se začali ptát, kdo z nich by něco takového byl schopen udělat.

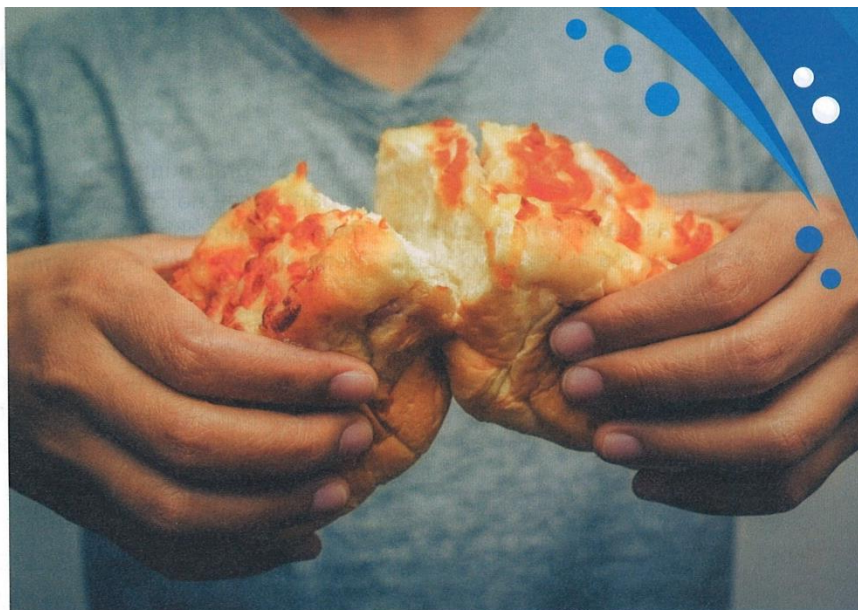
Později mi maminka vyprávěla – opravdu nevím, jak se to dozvěděla –, že Jidáš Iškariotský, jeden z učedníků, několik dní předtím šel za velekněžími a chrámovou stráží a nabídl jim, že jim pomůže zatknout Ježíše. Ti byli rádi, protože se nemohli dočkat, až ho zničí, ale báli se davu, protože většina izraelského lidu Ježíše podporovala. Od té chvíle Jidáš hledal příležitost, jak ho nechat zatknout na nějakém opuštěném místě, daleko od lidí.

- Ježíš při Poslední večeři proměňuje typická gesta židovského obřadu ve svátost eucharistie.

Kdo je pro něj nejdůležitější?

Bylo jasné, že Ježíšova smrt je blízko a že to jsou poslední hodiny, které s ním můžeme strávit. Učedníci si to ale příliš neuvědomovali. Po večeři se totiž začali dohadovat o tom, kdo z nich bude nejdůležitější, až Ježíš založí své království na zemi, a kdo z nich bude mezi nimi první. V tak dramatické chvíli mě tato hádka velmi udivila a pozorně jsem naslouchal Ježíšově odpovědi: „Králové vládnou lidem a ti, kdo mají moc, se nazývají dobrodinci lidu, aniž by jimi byli. Mezi vámi to tak být nesmí. Naopak, chce-li být někdo z vás velký, ať je služebníkem všech.“

Lámání chleba je i dnes největším znamením společenství s Bohem a mezi bratry a sestrami.

Pak, aby to lépe vysvětlil, vstal Ježíš od stolu, nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je ručníkem. Když ale přišel na řadu Petr, zeptal se ho: „Pane, ty mi chceš umývat nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Teď nemůžeš pochopit to, co dělám; pochopíš to později.“

Petr důrazně protestoval: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy! Ježíš mu odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Petr mu tedy řekl: „Pane, tak mi tedy umyj nejen nohy, ale i ruce a hlavu!“ Nechápal jsem, jaký to má všechno význam. Ale Ježíš nám to vysvětlil: „Chápete, co jsem udělal? Kdo je podle vás důležitější: ten, kdo sedí u stolu, nebo ten, kdo slouží? Ten, kdo sedí u stolu, nemyslíte? Nazýváte mě Mistrem a Pánem a děláte dobře, protože jím jsem. Já jsem však mezi vámi jako služebník; dal jsem vám příklad: Chce-li být někdo z vás první, ať je služebníkem všech.“

Skutečná historie

Židovský Pesach

Pesach (nazývaný také slavnost nekvašených chlebů) byl jedním z nejdůležitějších výročních svátků. Konal se večer před čtrnáctým dnem měsíce nisanu. Té noci každá rodina obětovala jednoho beránka. Při této příležitosti Bůh „přešel“ přes domy Izraelitů, jejichž zárubně a nadpraží byly označeny beránkovou krví a ušetřil tak životy jejich prvorozených.

O Velikonocích a po celý následující týden se jedl rychle uhnětený nekvašený chléb. I to sloužilo jako připomínka spěšných příprav, když faraon konečně dovolil Izraelitům opustit Egypt. Připomínalo to také první chléb upečený z nové pšenice čtyři dny poté, co Izraelité vstoupili do Kanaánu.

Pesach se vždy slavil doma, ale v novozákonní době představoval první „pout“ slavenou v Jeruzalémě. I tehdy se jednalo především o rodinnou oslavu; při této příležitosti si poutníci pronajímali pokoje stejně jako Ježíš a jeho učedníci. Dodnes zůstává pesach jedním z nejdůležitějších židovských svátků.

Ježíš a jeho apoštolové na tento svátek přicházejí do Jeruzaléma. Ježíš si už dlouho přál jíst s nimi velikonoční pokrm. Jeden přítel mu nabídl svůj dům a večer 14. nisanu (6. dubna roku 30) se sešli. Přítomen byl i Jidáš, zrádce. Na konci jídla Ježíš lámal chléb a vyzýval apoštoly, aby se napili z kalicha. Řekl také překvapivá slova: skrze tento chléb a víno bude navždy se svými přáteli.

Křesťané si pamatují

Po Ježíšově smrti a vzkříšení se apoštolové, učedníci a první křesťané často scházeli a vzpomínali na poslední večeři s Ježíšem. Brali chléb a víno, dělali stejná gesta a opakovali slova svého Mistra. Vzdávali Bohu díky tak, jak to dělal Ježíš. Proto se tato shromáždění později začala nazývat „eucharistie“, tedy „díkůvzdání“. Když Matouš vypráví o Ježíšově poslední večeři, naznačuje křesťanům, že jejich shromáždění jsou pokračováním a obnovením toho, co Ježíš dělal před svou smrtí, a že je stále uprostřed nich.

Nabídnutý život

Chce-li se někdo dělit o chléb, musí ho nejprve rozlámat na mnoho kousků, aby získal co nejvíce částí pro všechny. Ti, kdo jedí chléb společně, jsou „společníci“. Spojuje je síla, kterou čerpají z toho chleba, z něhož kousek dostali.

Lámání chleba připomíná ránu, zranění. Ježíš se rozhodl být jako lámající se chléb. Chtěl být zraněn, aby zjevil a sdílel svou nesmírnou lásku, rozlámán, aby všem nabídl svůj život.

Není snad nalévání vína do poháru rozléváním oslavy a radosti? Není to rozšíření oslavy na všechny hosty? Ježíš se rozhodl být jako nalité víno, zjevit Boží radost a nabídnout ji světu.

Vylil své slovo, své činy, celý svůj život, aby lidem otevřel Boží hostinu.

Při mši křesťané slaví Ježíšovu památku: uvědomují si, že Ježíš je dnes skutečně přítomen mezi nimi.

Jeho smrt a zmrtvýchvstání jsou dnes jejich nadějí: Ježíš Kristus je světlem jejich života. Jít dnes na mši znamená vydat se s Ježíšem na obtížnou cestu, na níž člověk souhlasí s tím, že se nechá lámat a vylít pro radost světa.

VELIKONOČNÍ VEČEŘE

Zkušenost

Vaše velikonoční večeře

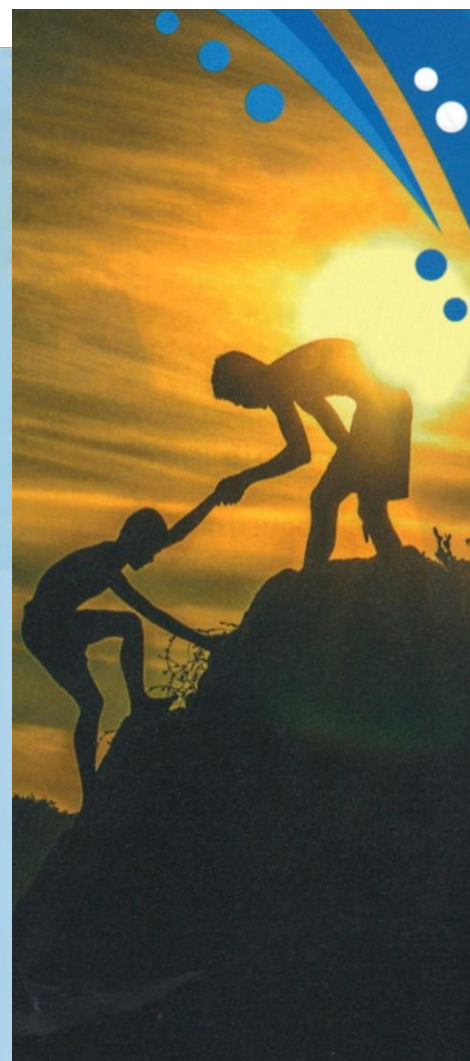
Uspořádejte společnou večeři. Připravte ji tak, že bude k dispozici „jedno jídlo“ (například pizza), o které se všichni podělí.

Každý si vezme svůj kousek a před jídlem řekne jako Ježíš: „To je na mou památku. Chci, abyste na mě vzpomínali, protože jsem vás měl rád a ...“ (každý řekne nějakou svou zvláštní vlastnost, například: „protože jsem se vždycky usmíval“ nebo „protože jsem byl dobrý ve fotbale“ atd.)

Autor: Bruno Ferrero.

S laskavým svolením nakladatelství Elledici překlad a úpravy z Dossier Catechista 8/2022 – 2023 D. Žofák.

Každodenní dávání

Věnovat

část svého věčně se nedostávajícího času těm, kdo potřebují vyslechnout a utěšit; nabídnout svou pomoc těm, kdo jsou zavaleni svými problémy a těžkostmi, svou přátelskou přítomnost těm, kdo trpí bolestí a truchlí; využít své síly a nadšení v boji proti nespravedlnosti a bídě; podpořit svou odvahou ty, kdo jsou rozhořčeni neúspěchy; to vše znamená nabídnout svůj život.

Protože nabízet svůj život znamená nabízet každý den to nejlepší ze sebe pro dobro bližního!